

Brorsen: Der kunde naturligvis fremdeles være Grund til at fremsætte en hel Del Bemærkninger i Anledning af de Taler, der er holdt her, men jeg vil alligevel lade være med det, idet jeg mener, at der er talt saa meget, at Tiden vist egentlig er kommet til, da vi hver især udmærket er klar over vor Stilling med Hensyn til Afstemningen. Jeg skal derfor indskrænke mig til et Par enkelte Bemærkninger, som jeg særlig skal henvende til det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det ærede Medlem, og for Resten ogsaa den højtærede Udenrigsminister, var inde paa nogenlunde de samme Betragtninger i Retning af den liden Opmærksomhed, man tillægger vore Forhold her i Danmark, og ikke mindst det militærpolitiske Spørgsmaal. Jeg har naturligvis ikke de samme Betingelser for at kunne bedømme det Forhold som den højtærede Udenrigsminister, men jeg tvivler alligevel om, at han har Ret. I Udvalget — det vil de andre ærede Medlemmer jo kunne bekræfte — har vi netop haft en Bunke Udtalelser, vi har haft ligefrem Dynger af Avisudklip fra alle Verdens Lande, hvor man har omtalt det Afrustningsforslag, som her er fremsat af den socialdemokratiske Regering i Danmark, saa jeg tvivler om, at der er noget Spørgsmaal os vedrørende, man omfatter med den Interesse i Udlandet som netop dette. Det hænger selvfølgelig sammen med, at hele vort Forhold udadtil berøres ved et saadan Forslag, at vi er Medlemmer af Folkeforbundet, og at man naturligvis lægger Mærke til, hvad de enkelte Medlemmer foretager sig paa disse Omraader.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. P. Munchs Udtalelser om enkelte udenlandske Politikere, Robert Cecil, Paul Boncour o. s. v., som han mente gik ind for det Standpunkt, han har indtaget, vil jeg, i Lighed med hvad der blev udtalt af det ærede Medlem Hr. Axel Møller, sige, at der er nogle Udtalelser om disse Forhold, det ærede Medlem mærkeligt nok ikke har lagt Mærke til, og det er Udtalelser af saadanne Folk som den czekoslovakiske Udenrigsminister og den belgiske Udenrigsminister. Jeg har citeret dem tidligere og skal ikke gentage dem. Men jeg synes, det er ret karakteristisk, at det ærede Medlem Hr. P. Munch netop flittigt undgaar at komme ind paa de Udtalelser, som disse Politikere har fremsat. I Stedet for at holde lange Taler i al Almindelighed tror jeg, dette kunde have sin Betydning, og det er derfor, jeg paa ny retter et Spørgsmaal, som jeg mener ikke at have faaet besvaret af det ærede Medlem

Hr. P. Munch. Det er med Hensyn til den forestaaende Nedrustningskonference. Mener det ærede Medlem, at der overhovedet ikke kan komme Ting frem der, som vi ikke maa føle os forpligtet til at lægge Mærke til og tage Hensyn til, er han fremdeles af den Anskuelse, som jeg mener han har givet Udtryk for tidligere, at uanset hvad der overhovedet sker paa denne Nedrustningskonference, har vi nu indtaget vort Standpunkt, og det Standpunkt fraviger vi ikke? Kan det ærede Medlem, som sagt, ikke tænke sig, at der kan forefalde saadanne Begivenheder, blive fremsat saadanne Udtalelser, at vi bliver nødt til at tage noget Hensyn til dem?

Naar jeg saa endelig har omtalt Østersøstaterne, de baltiske Lande og ogsaa Finland, har jeg naturligvis ikke sagt, at vi skulde foretage en Sammenligning mellem vor Militærpolitik og den i de paagældende Lande, men kun sagt, at der er en Serie af Stater langs Ruslands Vestgrænse, der har Tendenser til at gaa i Retning af et kraftigere Forsvar, og vist, at det selvfølgelig var, fordi de vilde sætte noget ind paa at bevare den Frihed og Selvstændighed, de har faaet efter Verdenskrigen, og jeg har dermed kun villet sige, at den Teori, vi kender herhjemme fra, „Hvad kan det nytte?“, kender man ikke til i de Lande. I det hele vil jeg blot sige, at under vore Overvejelser om disse Forhold nu og ogsaa ud i Fremtiden skal det, som jeg fremhævede meget stærkt i min første Tale, være Loyalitet, Solidaritet, Takt og Fornuft, der skal være vor Ledestjerne.

Holstein: Naar man som den højtærede Udenrigsminister er Tilhænger af den socialdemokratiske Afrustningspolitik, maa Tyngdepunktet for Landets nationale Betyggelse saa meget des mere lægges paa det udenrigspolitiske, paa en Opportunitetspolitik, paa det Diplomati, der udfolder sig fra den danske Regerings Side. Jeg kan ganske indrømme den højtærede Udenrigsminister, at naar man er i Selskab med de Lande, som han nævnte, saa er man i godt Selskab. Men det er kun et Spørgsmaal, om det i den foreliggende Situation, og naar det drejer sig om det foreliggende Spørgsmaal, var hensigtsmæssigt og opportunt af en lille Stat, der overfor Tyskland i det slesvigske Spørgsmaal har den Særstilling, som Danmark har, at tage saa skarpt og voldsomt til Orde, som Danmark gjorde. Man kunde jo godt have ladet være med at tage saa stærkt til Orde og dog været i godt Selskab.